

Перша робота «Дівчинка»

Майстрина

Треба просто займатися тим, що робить вас щасливими

У магазині Вергіївського споживчого товариства, що у Липовому Розі, завжди затишно, чисто, пахне кавою і свіжістю. Полички, зала, стіни завжди прикрашені дрібничками, зроблені вмілими руками, які милують око. Не можна не помітити на прилавку авторських імпозантніх ляльок ручної роботи, які є відмінним доповненням інтер'єру. Тут працює продавцем творча людина, справжня майстрина Юлія ПАЛІОН, яка і створює своїми елементами декору атмосферу комфорту і затишку.

— **Що надихнуло займатися ляльками та яка Ваша перша робота?**

— В суспільстві прийнято вважати лялькою дитячою забавою, але насправді — це дороге, захоплюче хобі дорослих людей різних професій. Мені це подобалося давно, я спостерігала за роботами в інтернеті. Рік назад я наважилася спробувати зробити ляльку. І так мені цього хотілося, що за 3 години перша моя робота («Дівчинка») була готова. Не ідеальна, звичайно, але зроблена своїми руками. І так це мені сподобалося, що з того моменту почала творити ляльки. З кожним днем удосконалюю свою майстерність.

— **Як вибираєте персонажі?**

— Щось випадково «впало в око» і нардилася ідея. Наприклад, зараз я працюю над персонажем «Колобок і заєць». А задум виник, коли побачила цікавий, незвичайний пеньок. Колобка хочу зробити зухвалим хуліганом, в картузі. Заєць теж буде не боязливим.

— **Які матеріали використовуєте для роботи?**

— Різні підручні матеріали: тканина, деревина, мішковина, пластикові пляшки,

металопрофіль, тощо. Нитки, декор, прикраси, мережево, ворс для волосся або бороди купую в магазині. Прасую, шию, клею, всі роботи виконуються вручну з максимальною точністю та акуратністю.

— **Скільки ляльок Ви вже зробили? Які персонажі?**

— Десь 15. Ляльки — це світ фантазій, чудес та загадковості. Гноми, лось, дід, баба, бічок, баба Яга, відьмочка... Мой роботи виставлялися в дитсадку в Ніжині. Ще мое хобі — картини, ікони (алмазна викладка), люблю малювати.

— **Яка найулюбленіша робота?**

— Лялька — це трохи більше, ніж вишити рушничок. Саме дійство виготовлення ляльки — це відчуття Творця. У кожну я вкладаю свою душу, своє вміння, свою майстерність, своє бачення навколишнього світу. Всі роботи люблю, кожна має свій настрій і атмосферу, але найбільше люблю роботи створені по натхненню. Найулюбленіша лялька — Баба Яга. Довго над нею працювала.

— **Як проходить процес народження ляльки?**

— Створеннякоїні ляльки — це не простий і достатньо тривалий процес, кропітка праця, що потребує терпіння, знань та спеціальних матеріалів. Спочатку купуються всі матеріали: заготовка самої ляльки, очі, вій, волосся та інше. Потім, лялька розбирається на частини. Далі йде процес карвінгу (вирізування обличчя, тіла), робота з механізмом очей, розпис обличчя, робота з волоссям і збір ляльки. Підбирається сунія чи костюм та опрацьовується весь образ.

— **Чи підтримує або допомагає Вам родина?**

— У своєму захопленні маю моральну підтримку рідних. Діти вихали за кордон, дочка працею, син — навчається. Поряд зі мною тільки чоловік. Найкраща допомога — це просто не заважати, коли щось роблю, але я дуже ціну їх підтримку і похвалу.

— **Що побажаєте читачам?**

— Миру і перемоги — це найголовніше. Не варто відмовляти собі в хобі, в творчості. Треба просто займатися тим, що робить вас щасливими.

Олена КРЕСАН

Спогади

Історія про невеличку школу

Мало, хто знає, але в Тертишниках Ніжинського району (колишнього Носівського р-ну) була своя школа. Про неї мало, хто згадував. Навіть в просторах Інтернету ніде інформації про цей навчальний заклад немає. Та й небагато даних про цей населений пункт, де зараз не більше 100 людей.

Можливо, в когось ще її досі в Тертишниках проживають дідуся, бабусі, близькі та друзі. Комусь може бути цікавим цей допис про рідне село, згадуючи, як якому я бачив найбільше жителів, який, до речі, повинен святкуватися в перших числах серпня.

В 1934 році Сябер Іван Кирилович за власні кошти почав будувати школу. Залив фундамент, поставив велики вікна, які було скітло і сочно. Підсобниками у Сябра були односельці, серед яких Олексій Столяров та брати Моховики, а також житель села Яблунівка Сергій Гармаш. В школі навчалися діти з першого по четвертий клас. Вона була так майстерно збудована, що простояла беагато років, але дітей стало менше в селі, і район вирішив закрити школу.

Розміщувалася вона в дерев'яному приміщенні, яке було побудоване на шляху (Прилуцький шлях).

В школі, яку закінчувало майже все старше покоління, після заснування села було два класи — перший і третій в одній великий класній кімнаті, та другий і четвертий — в іншій. Великий коридор (за тими мірками) слугував для відпочинку на перервах дітей. В кінці коридору була канцелярія для вчителів, які завжди було двоє. З обох боків коридору з вулиці було дві квартири для сімейного проживання вчителів.

Вони самі викладали всі предмети, і можна сказати, успішно, бо після початкової школи діти йшли навчатися спочатку в Степовохутірську середню школу, яка знаходилася за 4 кілометри від села, а з 1961 року — в Яснозірську восьмирічну школу за 4 кілометри. Хто хотів навчатися далі, то продовжував ходити до Носівської середньої школи №2, яка за 9 кілометрів від Тертишників.

Дороги, якими ходили учні до Степовохутірської і Ясної Зірки ще досі згадують жителі села. Це були звичайні польові дороги. По чорнозему, через долини, які особливо навесні обійти було неможливо. Тому учні зі школи інколи пішли до іншої школи, вчителі Анастасія

Дем'янівна і Галина Петрівна. Дем'янівна і Галина Петрівна, а кирзові чи гумові чоботи залишались у полі, замоктаними в болото.

Жителька Галина Василівна Репета (Сябер) згадує вчителів, які працювали в школі з початку її заснування і до закриття у 1981 році. Це: Ткач ..., Куциба Іван ..., Шура Антонівна, ... Віра Миколаївна;

Сидора Ніна Іванівна — відмінник народної освіти, після закриття Тертишницької початкової школи працювала завучем в Носівській середній школі №3;

Кравець Іван Михайлович 1882 р.н.;

Кравець Тетяна Панасівна 1884 р.н. — нагороджена орденом Леніна, відмінник народної освіти;

... Анастасія Дем'янівна;

Шелестюк Ганна Петрівна — остання з вчителів школи, випустила не одне покоління учнів, для багатьох тертишницьких дітей стала першою вчителевкою.

Нижче приріллю фотографії учнів та вчителів школи.

На першій фотографії — Сидора Ніна Іванівна. На другій — Кривець Тетяна Панасівна. На третьій — учні школи 1956 р. На фото зліва направо вчителі: Кравець Тетяна Панасівна і Шелестюк Ганна Петрівна. На останній — учні школи, вчителі Анастасія Дем'янівна і Галина Петрівна.

Підготував Григорій ШЕВЧЕНКО,
студент І курсу факультету суспільно-гуманітарних наук
та права Мелітопольського державного педагогічного
університету імені Богдана Хмельницького

«Якби життя було передбачуваним, воно перестало б бути життям і залишилося б без смаку» - Елеонора Рузельт